

Georgia în secolul al XXI-lea

Începând cu anul 2004, președintele Mihail Saakașvili, împreună cu o echipă de tineri reformatori, a lansat mai multe reforme esențiale. Dintre acestea menționăm: înlocuirea completă a ofițerilor de poliție corupți cu personal nou; combaterea corupției la toate nivelurile; introducerea unor politici economice eficiente pentru reechilibrarea bugetului țării (care va crește de zece ori în numai câțiva ani); îmbunătățirea legislației în domeniul criminalității, ceea ce va determina scăderea ratei infracționalității; dezvoltarea infrastructurii de bază a țării; simplificarea regimului de vize pentru străini; reducerea impozitelor și a birocrăției. Tot în perioada lui Saakașvili a fost pus în aplicare un sistem eficient destinat afacerilor și înregistrării proprietăților, și s-a facilitat eliberarea documentelor legale și asigurarea altor servicii, inclusiv la distanță. Totodată, a fost creat și un sistem de servicii rapide de eliberare a tuturor documentelor necesare populației, care a fost centralizat într-o singură clădire pentru un acces cât mai facil.

În virtutea acestor realizări, în 2011 Banca Mondială a desemnat Georgia drept țara care a înfăptuit cele mai rapide reforme din lume, tot atunci plasând-o pe locul opt în privința condițiilor oferite pentru derularea afacerilor.

În politica externă, guvernul țării a optat pentru un parcurs pro-occidental și pro-american. Pe această cale se dorea obținerea statutului de membru al UE și, mai ales, al celui de membru al NATO, Organizația Nord-Atlantică fiind considerată o umbrelă indispensabilă pentru asigurarea securității Georgiei împotriva agresiunilor rusești.

Evoluțiile politice din Georgia, în special orientarea pro-occidentală din politica sa externă, nu erau văzute cu ochi buni de Rusia, care se afla de fapt în spatele regimurilor separatiste din regiunile Țhinvali (Osetia de Sud) și Abhazia. Rusia nu agreea sub nicio formă ideea de intrare a Georgiei în NATO, considerând-o o amenințare pentru frontierele sale sudice.

În anul 2008, la Summitul NATO de la București¹⁵⁹, din cauza poziției afișate de Rusia, o parte a statelor europene nu a sprijinit planul de acțiune al Georgiei pentru a deveni membră NATO. Această reticență a partenerilor europeni a fost considerată de Rusia o slăbiciune a Occidentului, motiv pentru care a înțeles să valorifice momentul încă din primăvara aceluiași an, când a declanșat o serie de provocări militare în regiunile care nu se aflau sub controlul *de facto* al Georgiei. Provocările au culminat în luna august cu invadarea de către Rusia a regiunii Țhinvali (Osetia de Sud), operațiune supranumită „Războiul din august”. Consecințele acesteia au fost grave pentru Georgia, care a pierdut teritorii și a avut din nou de gestionat un flux mare de refugiați care au fost exilați în Georgia. Ulterior acestui moment, Rusia a recunoscut independența regiunilor Țhinvali (Osetia de Sud) și Abhazia față de Georgia.

Acțiunile prin care Rusia a ocupat, recurgând la violență, 20% din teritoriul georgian reprezintă o încălcare flagrantă a normelor internaționale. Deși Rusia pretinde că regiunile separatiste ar fi state independente, încercând să forțeze o recunoaștere a lor în acest sens din partea comunității internaționale, este evident pentru toată lumea că acestea sunt marionete ale Rusiei într-un joc de putere cu importante implicații geopolitice. De altfel, este și motivul pentru care, cu foarte puține excepții (Nicaragua, Venezuela și țara insulară Nauru¹⁶⁰), comunitatea internațională recunoaște în continuare integritatea teritorială a Georgiei și condamnă acțiunile Rusiei și ocupația pe care o exercită în teritoriile georgiene devenite republici separatiste.

Războiul din august 2008 a acutizat problemele pe care Georgia le acumulase în timp și criza economică din care aceasta făcea eforturi să se desprindă. În același timp, reformele eficiente dar dure realizate în scopul rezolvării problemei corupției au avut și un efect colateral, respectiv consolidarea excesivă a aparatului de stat punitiv. Astfel, din păcate, structurile statului nu au reușit întotdeauna să realizeze scopurile urmărite de înfăptuirea justiției în cadrul strict stabilit de lege, ceea ce a făcut să crească numărul persoanelor nemulțumite din țară. În acest sens, în special în

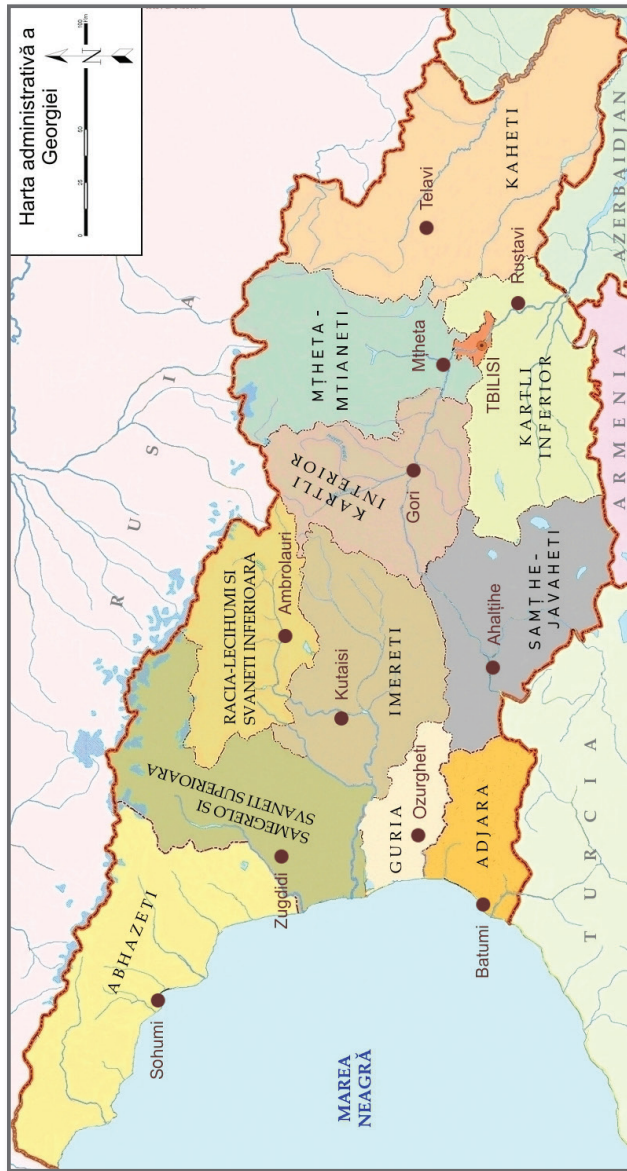
¹⁵⁹ Summitul NATO de la București a avut loc în perioada 2–4 aprilie 2008, unul dintre punctele discutate fiind aderarea Georgiei și Ucrainei la Alianța Nord-Atlantică. Unul dintre documentele programatice aprobate de șefii de state și de guverne a fost Declarația președintelui Consiliului NATO-Rusia (n. ed.).

¹⁶⁰ În anul 2011, independența Abhaziei a fost recunoscută temporar și de către Vanuatu și Tuvalu, dar în 2013 acestea au renunțat la decizia de recunoaștere.

*Imagine din Războiul ruso-georgian, august 2008
(copyright Leli Blagonravova)*

penitenciare a crescut numărul cazurilor de încălcare a drepturilor omului. Guvernul, la rândul lui, a ajuns să ignore din ce în ce mai mult opoziția și opinia publică, motiv pentru care nu a perceput în mod adecvat criticile societății. Toate aceste erori săvârșite în politica internă au atras o scădere drastică a gradului de simpatie de care se bucuraseră odinioară partidul de guvernământ și președintele Saakașvili în rândul georgienilor. O atare percepție avea să se reflecte întocmai la alegerile din 2012, când partidul de guvernământ „Mișcarea Națională” al lui Mihail Saakașvili a fost înlocuit de coaliția „Visului Georgian”.

Harta administrativă a Georgiei.